

Korszellem – magyarságkutatások (dr.Kertész-Bakos Ferenc előadásának szerkesztett változata)

Alternatív magyarságkutatásokról beszélünk, nem rétegjelenségről, hanem egy komplett szubkultúráról, elsősorban a maga politikai és vallási, és csak másodsorban tudományos vonzataival. Ez utóbbival foglalkozunk a mai előadásban. Mindjárt az elején leszögezem: a magyarságkutatások között sok esetben nem találunk mást, mint a témakör műveléséhez egyébként alapvetően szükséges történész-szemlélet abszolút hiányát. Teljes nyelvi hozzá nem értést, a releváns és irreleváns dolgok megkülönböztetése képességének hiányát, érvek helyett tekintélyek mögé bújást, a források félremagyarázását, mi több, ha a helyzet úgy kívánja, ezeknek a forrásoknak a koncepciózus meghamisítását.

Nyilván mindannyian találkoztunk már a legújabb kori magyarságkutatásokkal. Mindenestre kimásoltam néhány jellemző idézetet azokból az írásokból, melyek a neten keringenek.

„A magyar szellemiség nem más, mint a szittyá (szkíta), hun, avar, magyar folytonosság, mely többek között az etruszkok földjére (mai Itália, Toscana), Közel-Keletre, Sumér területre és az ősi Egyiptomba vezet. Egy még mélyebb ág visszavezet a két jégkorszakkal ezelőtti Kárpát-medencébe, akkori nevén a Melegvizek Birodalmába, mely akkor az egész bolygóra jelentős hatást gyakorló világi, kulturális és szakrális centrum volt. Újabb kutatások, elméletek, elképzelések szerint a magyarság gyökerei nagyon mélyre nyúlnak vissza, legalább 70.000 évvel ezelőtti időkbé. A legalább szó itt nagyon fontos, mivel egyes tárgyi bizonyítékok alapján (mint pl. 7 m hosszú csontváz, magyar rovás és képirással magyarul olvasható anyag aranylemezeken a föld történetéről, stb.)”

„Egyes kutatások szerint a Holt tenger mellett élő, - a kutatók által utólag görög szóval esszénusoknak elnevezett vallási csoport a Holt tengeri tekercek szerint Magharnak hívta magát.”

„Az 1800-as évek végén az equadori kormány felvetette, hogy fűzzék szorosabbra a diplomáciai kapcsolatot Magyarországgal, mivel közös gyökereik vannak. Ezt arra alapozták, hogy aranylemezeket találtak ott rovásírással, magyar nyelven íródva. Akkoriban - az Osztrák-Magyar Monarchia idején - a közös külügyi tárca miatt az osztrákok foglalkoztak a kérdéssel. Még katonaságot is küldtek a barlangokhoz Közép-Amerikába, hogy a nyomokat eltüntessék, és megbíztak egy-két tudóst, akik kitalálták a magyarság finnugor eredetét, ami máig is tartja magát, egyre több adat ellenében bizonyos körökben.”

„Egyes felfogások szerint a sumérnál is régebbi papi szakrális nyelv volt a magyar.”

Genetikai kutatásokra való hivatkozásokat is találunk ebben az irodalomban, melyek szerint *„a magyar az európai ősnép”*.

JEGYZET

Akkor ugorjunk neki, beszéljünk magyarságkutatásról, ősmagyarságról, ősi vallásosságról. Mivel történelemtől fogunk beszélni, pontosítanám a fogalmakat, meghatározva az alapvető jellemzőiket. Az előadásban egyben történelemszemléletet is szeretnék közvetíteni. Ezzel arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a történettudomány is egy szakma, és pontosan úgy kell elsajátítani, mint más szakmákat. Először is, a történettudomány sem egyedül könyvek olvasásából áll, hanem először is az a kérdés, hogy milyen könyvet olvasok! Mi abból elfogadható-átvehető, mi az, hogy „adat”, mi az, hogy „tény” és végül a „módszer”: mit, hogyan lehet összekapcsolni, összefüggésbe hozni egymással.

Akkor tehát legelőbb definiáljuk a „magyar” fogalmát. Ez máris nem olyan egyszerű. (Az előadásban részint Bálint Csanád érvelését használjuk, lásd: feldolgozandó irodalom.)

Mindenki tudja, hogy Magyarország mindig is a hadak útja volt, tanyát vert itt a tatár, a török, a német, az orosz, és amíg ezek itt tanyáztak, addig mi keveredtünk velük. Keveredtünk azokkal is, akikkel közösen éltünk. Svábbal, tóttal, szerbbel, románnal, zsidóval... Csak azért mondom, mert felmerül a kérdés, hogy létezik-e olyan közülünk, vagy bárhol a világban, aki vissza tudja származtatni a családját keveredések nélkül – nem tovább – mondjuk Árpád nemzetségéig?!

A „nép” fogalmát a tudomány sem tudja egyenes úton meghatározni, ugyanis a nép nem a nyelv, nem a népnév, nem a vallás, nem a használt tárgyi kultúra, nem a népi művészet és népi hagyományok, vagy éppen nem a biológiai azonosító jegyek közül az egyiknek vagy másiknak, hanem ezek összességének eredménye, amit ráadásul alapjaiban határoznak meg a tudati és társadalmi tényezők.

Rá kell, jöjjünk, hogy a „nép” gyakorlatilag szellemi produktum. Ez pedig egy csomó kérdést vet fel, többek között, az eredetkutatásokkal kapcsolatban is.

Már Tacitus, az ókori történettudós foglalkozott a problémával, aki a népet a testi megjelenéssel, az erkölcsökkel, életmóddal, szokásokkal, hitvilággal, a nyelvvel, és a fegyverekkel próbálta meghatározni.

Nyilvánvaló, hogy a különféle népek között jelentős különbségeket lehet felfedezni már külsőre is, vagyis antropológiai jegyeik alapján. Általában nehezen összetéveszthető például egy svéd egy spanyollal, vagy egy német egy olással. Általában! És itt az „általában” szónak óriási szerepe van, mert a kivételek máris elgondolkodtatóak, ugyanis ha kutatunk egy nép után, a külsődleges jegyek épp a nagyszámú kivételek miatt nem jelenthetnek biztos kiindulópontot. Ráadásul, ha egymás szomszédságában élő népeket vizsgálunk, akkor kiderül, hogy külső megjelenésük alapján nem is lehet őket megkülönböztetni. Sőt ez igaz az ételeikre és a szokásaikra is. Különböztess meg külsődleges jegyek alapján egy norvégot egy dántól, vagy éppen a balkáni népeket egymástól. A népi folklór sokat segíthetne, de csak a közelmúlt vizsgálható általa, hiszen pl. a népviseletek legtöbbször csak az újkorban alakult ki, korábban nem léteztek az egyes népek közt ezek a ma szembeötlő különbségek. Emellett a

JEGYZET

folklórnak számtalan olyan eleme van, ami az egész világon föllelhető, például ahol megél a szarvas és a sas, mindenütt megkülönböztetett tiszteletnek örvend, amit mondák, mesék nagy sokasága mutat – ezek az állatok nem egyedül a magyar hitvilág és mondakincs főszereplői; nem is mindenki ősmagyar, akinél szarvassal vagy sassal kapcsolatos mesét jegyeztek föl!

A ma mindent eldöntőnek hitt tudományterület, a genetika szerint a külsődleges jegyeikben általában egymásra nagyon hasonlító hollandok és a dánok, vagy a svájci németek és a németek, vagy a svédek és a norvégok, vagy a portugálok, spanyolok és olaszok nem rokonai egymásnak. De ne szaladjunk előre, nézzük a nép további jellemzőit, vegyük a nyelvet.

„Nyelvében él a nemzet!”

Nos, önmagában ez nem igaz. Sajnos a nyelv nem etnospecifikus. Tucatnyi példa mutatja, hogy a nyelv messze nem kizárólagos jellemzője egy népnek. A népvándorlás kori germánok sok-sok dialektusa mondjuk egy jó példa. De ugyanezt mutatja a kora középkori szlávok sokféle dialektusa is, és ha a mai korból is akarunk példát hozni, mutathatjuk a rengeteg féle muszlim népet, akik egy nyelven, az arab nyelven írnak és beszélnek. Vagy épp fordítva: a saját nyelvvel nem rendelkező, több nyelvet beszélő, mégis egységes nemzeti identitást és tudatot ápoló népet vegyük, a svájciakat. Vagy vegyük az Egyesült Államokat: töméntelen mennyiségű nép egy nyelvvel, az angollal, ráadásul az egyik legerősebb nemzettudattal. Hogy felmenőik honnan jöttek, ma már mindegy, mert ők mind amerikaiak, ők az amerikai nép.

Ha mindehhez hozzátesszük a történettudomány megállapítását, hogy alig van nép, amelyik a nyelvét legalább egyszer, de általában többször is ne cserélte volna, sőt: éppenséggel az egynyelvűség az, ami ritkaság számba megy, akkor végleg igazolva látjuk, hogy a nyelv alapján történő azonosítás nem elégséges. (Napi példát hozok, az írek és a skótok az újkor óta angolul beszélnek.)

Heti rendszerességgel kapok interneten leveleket, melyekben szótárszerű összehasonlításokat találok a mai magyar nyelv szavai és más, akár több ezer éves népek szavai között, bizonyítva ezáltal a két nép közötti rokonságot. Nyilván, akik a különféle rokonságok bizonyítására szolgáló szótárakat készítik, nem tudják, hogy amikor ősmagyar mivoltunk igazolására ezekkel a nyelvi összehasonlításokkal bűvészkedünk, pontosan a finnugrizmus módszertani hibájába esünk, mert a nyelvi azonosságok felfedezéséből történeti következtetéseket vonunk le. Ma ugye gyűlöljük a finnugor elméletet, azt mondjuk róla, hogy a cionisták és a Habsburgok azon közös törekvésének eredménye, mely a magyarokat meg akarta fosztani büszke múltjától. Én nem tudom, hogy a cionisták és a Habsburgok elvárták-e az újkori kutatóktól a magyar gyökerek meghamisítását, de ebből a szempontból most nem is érdekes. Az viszont érdekes, hogy a korabeli összehasonlító nyelvészet óriási módszertani hibát vétett: a nyelvészeti paleontológia megállapításait átvetítette egy másik tudományágra, a történettudományra, aminek eredményeként azt

JEGYZET

gondoltuk, és még ma is ennek a módszertani hibának az eredményét tartalmazzák tankönyveink, hogy a nyelvrokonság vérrokonsággal jár együtt. Egyébként ez a tévedés nem magyar sajátosság, egyáltalán nem biztos tehát, hogy a szándékosnak mondott „történelemhamisítás” kifejezetten a magyarok ellen irányult volna, de mint mondtam, a kérdés szempontjából pillanatnyilag nem is érdekes. Történetesen német nyelv tudósok vonták le még a romantika korában azt a következtetést, hogy amennyiben felfedhető az összehasonlító nyelv tudomány segítségével az indogermán ősnyelv, akkor felfedhető az ezt a nyelvet beszélő indogermán ősnép, illetve annak ősi szállásterülete, vagyis az indogermán őshaza. Nálunk a finn és ugor nyelvrokonság felismeréséből, amely tagadhatatlan, erre a mintára született esetleg hamis történelemszemlélet, vagyis a finn és magyar vérrokonságra, közös eredetre vonatkozó történeti tanítás. A különböző tudományterületek eredményei közt nem feltétlenül van átjárás és ezek az eredmények nem vetíthetők ki automatikusan egymásra. Ha így teszünk, márpedig a most tárgyalandó magyarságkutatásoknál is így teszünk, az igazságtól nagyon messze eső eredményeket kaphatunk.

Ki a magyar, ez volt a kérdés. A megválaszolásához maga a népnév sem mond semmit, hiszen a népnév az gyűjtőfogalom, persze az ősmagyarság magyarázói ezzel is operálnak, mint pl. Hérodotosznál Szkítia fogalmával, vagy sorolhatnám... Mellesleg igen veszélyes egy mai élő nyelvből összehasonlításokat tenni egy több ezer éves nyelvi kifejezésre.

Ki a magyar? Induljunk ki a régészeti leletekből? Induljunk! Nem egy magyarságkutatási megállapítás régészeti leletekre hivatkozik.

A régészeti leletekkel kapcsolatban sokáig élt tudományos körökben is az a meggyőződés, hogy egy-egy régészeti kultúra, vagy egy-egy jellegzetes tárgytípus valamely néphez kapcsolható. Hát kérem pl. az Avar kaganátusban nagyon sokféle nép élt, de a régészeti nyomukat ezeknek a népeknek alig lehet kimutatni. Ugyanis az észlelt különbségeknél nem tudni, hogy azok etnikai különbségek, tehát más-más népet takarnak, vagy másfajta különbségek. Mindamellet az Avar kaganátus kétszázötven évnyi fennállása alatt, ahogy a feltárt leletek mutatják, az anyagi kultúra igen sokat változott, akik pedig ezeket a tárgyi eszközöket használták, azokat a népeket ma mégis egységesen avarnak nevezzük. De gondoljunk a magyarságnak az államalapítást követő markáns kultúraváltására. Ha mondjuk, nem tudnánk a sokat emlegetett kultúraváltásról, vagyis a kereszténységet államvallássá tevő folyamatról, akkor a 10. és 11. századi magyarországi régészeti leletanyagot értékelők azt mondhatnák, hogy azok két különböző néptől valók, olyan hatalmas a különbség, pedig mindenki tudja, hogy ugyanarról a magyar népről beszélünk. Megállapíthatjuk tehát, hogy önmagában a régészeti lelet sem etnospecifikus. De még a megtalált kultúra sem. 900-ból való, tehát korabeli írott forrás azt mondja, hogy a morvák magyarok módjára borotválják a fejüket, míg a bajor püspökök magyar módra öltözködnek. Vagyis igen rövid egymás mellett élés is a kultúrák keveredését hozza. És ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy a morvák, bajorok és magyarok nem voltak rokonai egymásnak.

JEGYZET

Akkor nézzük a humánbiológiát, mint említettem, ma mindenki ettől várja a végső bizonyítékot. (Érdekesség egyébként, hogy ma a magyarságkutatásokkal foglalkozók, vagy ezek állításait olvasó emberek szinte mind tudományellenesek. A Magyar Tudományos Akadémia e vélemények szerint maga a fertő, és csak arra hivatott a hivatalos tudomány, hogy eltitkolja és meghamisítsa az igazi magyarságkutatások eredményeit. Ugyanakkor mégis a tudománnyal takaróznak az előadók, és ha olyan kutatási eredményt vagy részeredményt találnak, mely megerősítheti álláspontjukat, akkor fennhangon hivatkoznak rá. Ez lenne a kisebbik baj, a nagyobbik az, ha egy-egy tudományos publikációból önkényesen kiragadnak részeket és azokat a saját elképzeléseik szerint magyarázzák. Döbbenet olvasom időnként a „magyar megmaradás” oldalakon az eredetileg akadémiai kutatási eredményeket közlő publikációkat oly mértékű ferdtételekkel és szándékoltan téves következtetésekkel, hogy az már vérlázító. Még akkor is, ha az eredeti akadémikus publikáló az eredeti publikációban már előre figyelmeztetett a helytelen, kimondhatjuk: dilettáns következtetések hibáira, a kutatások új értelmezőit ez teljesen hidegen hagyja.)

Szóval humánbiológia! A tudományterület vizsgálati módszereit kevésbé ismerő embertől nem feltétlen várható el, hogy az itt született kutatási eredményeket megfelelően kezelje, de a szakemberektől igen. Mindenesetre a műkedvelő őstörténészek ettől a tudományterülettől várják a mindent eldöntő bizonyítékot, pedig a humánbiológia, ezen belül pedig a genetika nem oldhatja meg a történettudomány problémáit, és nem is oldja meg. Hiába a tudományág egzaktsága, miként az egyes emberek testi jegyei, úgy a génjeik sem jellemeznek népeket. Bele kell törődni abba a felismerésbe, hogy a nép, a nyelv és a gének összekapcsolása történetileg irreleváns! (Dilettáns következtetéseket elkerülendő, szögezzük le: a genetikusok populáció-fogalma nem azonos a történészek nép-fogalmával.)

Egyébként ez sem mai keletű kutatási terület és kutatási területtel szembeni társadalmi elvárás. Már a 20. század elején elterjedt a történeti embertan és a vércsoportok etnikai szempontú kutatása. Történettudományi eredményeket azonban a kutatásokkal szembeni felfokozott elvárás ellenére sem tudott produkálni. A vércsoportok etnogenetikai relevanciája sajnos nagyon csekély, az egyes vércsoportok területi gyakorisága messze túlnyúlik mindenféle etnikai, nyelvi csoportosuláson. Például a „B” vércsoport gyakorisága azonos Észak- és Dél-Amerika, valamint Grönland népességei között, márpedig ez rendkívül különböző eredetű és összetételű népesség. A történeti és nyelvészeti adatok szerint egyértelműen norvég eredetű izlandiak vércsoportjai még csak véletlenül sem a rokonoknak tartott norvégok vércsoportjaihoz, hanem a skótokéhoz és írekéhez állnak közel. Az egyik ázsiai Gm-marker a mai magyaroknál ugyanolyan arányban fordul elő, mint a perui kecsuáknál, egy thaiföldi csoportnál és haifaiaknál, viszont alacsonyabban, mint a belső-ázsiai népek legtöbbszörénél – ahol állítólag több időt töltöttünk, mint amennyi eltelt Krisztus kereszthalála óta. Ahogy napvilágra látott a perui indiánokkal mért genetikai közelség, azonnal kötetekre rúgó elméletek születtek – természetesen nem genetikusok által szerkesztett, vagy legalább lektorált formában – a magyarok 30-40 ezer évvel ezelőtti

JEGYZET

kulturális dominanciájáról az amerikai kontinensen és persze „bizonyítékok” láttak napvilágot a dél-amerikai piramisokban fellelhető székely-magyar rovásírás jelenlétéről.

Sajnos a legújabb tudományág, a genetika sem tud önállóan választ adni az eredetkérdésekre. A sokak által hivatkozott és perdöntőnek bélyegzett EU19 marker a magyarokat a lengyelországi és ukrainai recens népességhez kapcsolja, márpedig azt komolyan senki sem gondolná, hogy a magyarok lengyel vagy ukrán, vagy fordítva: a lengyelek és az ukránok magyar származásúak volnának. A 2000-ben publikált Semino-féle eredményeket ősmagyarjaink úgy fordítják le maguknak, hogy a magyar a 70 ezer éves európai ősnép.

Elsiklottunk egy, az előbbi kijelentésen: „az egyik ázsiai Gm-marker a mai magyaroknál ugyanolyan arányban fordul elő, mint a perui kecsuáknál, egy thaiföldi csoportnál és haifaiaknál...” A szokásos részeredmény-kiemeléses módszerrel azonnal magyarázni kezdtük a magyar-dél amerikai rokonságot, sőt még a thaiföldi rokonságra is magyarázat született, de a haifaiakkal való genetikai hasonlóságról mindenki mélyen hallgat. Miért?! Mert Haifa zsidó település, ami Tel-Aviv városától 90 km-re, északra fekszik a Földközi tenger partján, beépítve a Karmel-hegyet? Mert akkor az előbbi logika alapján a zsidókkal is vérrokonságban vagyunk?! Szerintem a nagyon-magyar elméleteket gyártókat és hallgatókat ettől a lehetőségtől kiveri a víz... Pedig a magyarság találkozása az ószövetségi vallással egyáltalán nem újkeletű. Történelmi tény, hogy a hét magyar törzsnek a Kazár Birodalom határterületeiről való elvándorlásától tartós útítársa is akadt, a nyolcadik törzs, a kabarok. A kabarok pedig egyértelműen Mózes-hitű népek voltak.

Tehát a genetikai eredmény nem vonható automatikusan a történettudomány tárgykörébe. Már csak a genetikai minták vételének kezelhetetlen volta miatt is. Csak futólag vegyük számba a kora középkori Kárpát-medence, illetve Magyarország nagyon sokféle eredetű és nyelvű népeit:

1–4. század: szarmaták, alánok, jazigok, markomannok, kvádok, dákok, Pannónia romanizált lakói;

5. század: keleti gótok, vizigótok, herulok, szkírek, gepidák, hunok, vandálok;

6. század: langobárdok;

6–8. század: avarok;

9. század: bajorok, keleti, nyugati és déli szlávok;

10. század: honfoglaló magyarok;

11–13. század: besenyők, uzok, kunok, jászok, svábok, frankok.

Futó számbavétellel is 27 népet soroltam fel, és arról még nem is beszéltünk, hogy a rabszolgatartás korát vizsgáljuk, tehát mindezen népek mellett például az idehurcolt rabszolgák is ott vannak az utólag már felfejthetetlen származásukkal, de a közösen nemzett utódaikkal. Eleink az asszonyaikat hadjárataik során idegen népektől zsákmányolták. Mindezek leszármazottaihoz a középkor és az újkor folyamán újabb, egymástól is mindig eltérő germán, szláv és latin elemek járultak – a mai „magyar” genetikai minták e népek jócskán összekeveredett utódaitól valók! A 10. századi Magyarország lakóinak és a 20. századi „magyaroknak” genetikai összetétele lényegesen eltér egymástól. Már egyedül ez is a lehető legnagyobb óvatosságra kellene, hogy intsen mindenkit a modern népeiségektől nyert minták történeti relevanciáit illetően, de erről az alternatív magyarságotkutatók persze szemérmesen hallgatnak, pedig ezt az adatot is tartalmazzák a genetikai publikációk!

Vegyünk mintát most és itt, és újabb ezer év távlatából határozzuk meg, hogy ki hordozza a „magyar” genetikai mintát?! Nyilvánvalóan kudarcra ítélt kísérlet.

Gimnáziumi tananyag, hogy a főváros lakossága a kiegyezés után rendkívül keveredetté vált az odaáramló zsidók, különféle szláv, vagyis szlovák, horvát, szerb és különféle germán, tehát osztrák, bajor, szász, sváb csoportokhoz tartozó iparosok, kézművesek, hivatalnokok révén – egy itt végzett adatgyűjtés „magyar” történeti relevanciája minimális.

A népek keveredések révén jöttek létre. Ennyit tehát a genetikai minta pontos meghatározásának ellehetetlenüléséről.

De mondok olyan példát, ahol a népek keveredése nem akadályozó tényező. Egy kínai lelőhelyen végzett genetikai vizsgálat eredményéről beszélek, ahol két régészeti korszakból származó mintákat az ugyanazon helységben ma élőkkel vetették össze. Nincs népvándorlás, nincs keveredés, nincs talány a különböző korok temetkezési helyeiről vett minták eredetét illetően. És az eredmény: a három korszakból valók egyike sem mutat genetikai kapcsolatot a másik kettővel.

A napokban került nyilvánosságra az iGENEA svájci tudományos központ munkája, miszerint rekonstruálták a nagyhírű fáraó, Tutanhamon, valamint apja, Ehnaton és nagyapja, III. Amenhotep DNS profilját. A mai egyiptomi férfiak kevesebb, mint egy százaléka tartozik ebbe a genetikai csoportba, ezzel szemben a brit férfiak 70 %-a, a spanyol és francia férfiak 60 %-a, általában az európai férfiaknak a fele. Roman Scholz, a genetikai kutatóközpont igazgatója úgy sejtí, hogy ez a genetikai típus, vagyis az R1b1a2 nevű haplocsoport úgy 12 ezer évvel ezelőtt valahol a Kaukázusban élhetett, és Krisztus előtt 7000 környékén a földművelés elterjedésével vándorolhatott Európa felé. Micsoda őstörténetet lehetne ebből a genetikai eredményből konstruálni! 4-5-féle szenzációs verzió máris eszembe jut a kelták és az egyiptomiak közös őstörténetéről, és a sztoriba akár belekeverhetnénk a magyarokat

JEGYZET

is, mondjuk az egyiptomi hieroglifák és a székely-magyar rovásírás közös eredetével. De nem tudjuk! Mert ahogy a külsődleges jegyek nem jellemeznek népeket, úgy a génjeik sem. Vagyis a genetika nem fog tudni választ adni a történettudomány kérdéseire. Viszont egészen kiváló talaj a politikai okkultizmus számára.

Ma azt mondják a magyar megmaradásért szónoklók, hogy a hivatalos tudomány politikai és globalista viláгурalmi összeesküvés eredményeként eltitkolja a tényleges magyar eredetet. A történeti bizonyítékokat meghamisítják, mert nem veszik figyelembe a népi hagyományban fellelhető utalásokat. A régészeti leleteket eltüntetik. Az evangéliumokat meghamisítják, és hamis igazságokat hirdetnek. Előkerülnek a hivatkozások a Holt tengeri tekercsre, Nag-Hammadi leletekre, apokrif iratokra stb. bizonyítandó, hogy a kereszténység alapdokumentuma nem teljes és a valódi tudást a hivatalos szervek, köztük az egyház, eltitkolják előlünk.

Skizoid állapotba kerültünk és ezek a skizoid tanítások a felfokozott társadalmi elvárás következtében ma nagyon sok hallgatóra találnak. Talán a politikai helyzet is oka, hogy ma ennyire könnyen hajlunk az eredetkutatások e szenzációs állításainak elfogadása felé. Ugyanis ez az állapot is egy politikai állásfoglalás. Pont olyan, mint „nemzetinek” lenni. A magyar nép ma nem annyira keresztény, mint amennyire mutatja, de politikai állásfoglalásként használja a kereszténységet az elmúlt évtizedek politikájának nyílt elutasításaként. Csak egy egyszerű példa az új alkotmányból: ha mondjuk, a kereszténydemokraták első embere azt nyilatkozza, hogy sikerült a Fidesszel megegyezni, hogy *„a fogantatástól számított élet védelmét az alkotmányban ki kell mondani”*, akkor a kereszténydemokraták második embere ne tegye hozzá, hogy ez megvalósítható az érvényben lévő, egyébként igencsak liberális szellemű abortusztörvény alkalmazásával! Mert ha az alkotmány azt mondja ki, hogy az élet védelmét a fogantatástól számítjuk, akkor az abortusz emberöléssé minősül. A kettő pedig nem magyarázható egymás mellett, mert az új alkotmányban így megjelenő keresztényi szellem akkor nem más, mint aktuálpolitikai attitűd valóságos tartalom nélkül, vagyis hamis és képmutató. Sajnos ez a képmutatás jellemzi az egész társadalmi gondolkodást. Jobbikos barátaim mind „Isten áldjon!” – köszöntést használnak. Szép keresztény köszöntés, de feltettem nekik a kérdést, hogy ha keresztények vagytok, miért nem látok benneteket soha sem a templomban? Nem gúnyolódó szándékból mondtam, de látni kell, hogy ez nem más, mint egy aktuálpolitikai állásfoglalás, és itt térek vissza az eredeti gondolatmenethez: ahogy szarból nem lehet várat építeni, úgy dühös politikai akaratból sem lehet magyar őstörténetet kovácsolni!

Skizoidnak nevezem az őstörténeti tanítások túlbujánzásait, és erre a tudathasadásra, ezeknek a tanításoknak a vallási vetületét vizsgáló előadásunkban részletesen visszatérünk, például arra az állításra, miszerint Jézus nem zsidó családban született, hanem pártus hercegnek, vagyis végeredményében szkítának, mint mi magyarok is. Nyilván hallottátok már

JEGYZET

ezt az elméletet is. Jól hangzik! És még el is gondolkozunk rajta! Keresztény emberek elgondolkozunk rajta, mert annyira szép idea. Csakhogy eszerint a kereszténység hazugság. Mert ha a Krisztus nem zsidó, akkor az evangéliumok és preevangéliumok hazudnak. Ha az evangéliumok hazudnak, akkor az Újszövetség nem sugallt, hanem kitalált iromány. Ha az Újszövetség nem sugallt, hanem kitalált iromány, akkor nincs isteni kinyilatkoztatás. Ha nincs isteni kinyilatkoztatás, akkor isteni törvény sincs. De ha isteni törvény nincs, akkor Szent Korona-tan sincs, ha Szent Korona-tan sincs, akkor a magyar, amelyik valahogy beilleszkedett a nyugati civilizációba, annak se nemzete, se vallása, legfeljebb pogány hitvilága van. A keresztény hagyományokat és a különféle ősi pogány elméleteket, a Pilis-tiszteletet és a zavaros eredetmondákat skizoid módon ötvöző hitvilág. Hogy miért skizoid? Hát pont ezeknek a magyar „ősvallástudósoknak” egy másik, egyébként igaz meghatározását, pontosabban egy általuk is folyamatosan idézett meghatározást idézem: *„A magyar közjogi, politikai hagyományban a Szent Korona a szuverenitás, a főhatalom hordozójaként, az örök isteni állandóság megtestesítője.”* Ha a Krisztus szkíta-magyar, akkor az iménti logikával demonstrálva: nincs örök isteni állandóság. Ezért skizoid.

Ha már a Pilis-tisztelet szóba került: alternatív magyarságkutatóink írásai szinte mind azzal az állítással kezdődnek, hogy a Föld szívcsakrája a Pilisben található, nevezetesen Dobogókőn. Amikor a legelején azt mondtam, hogy ezeknek a kutatóknak bevált módszere az érvek helyett tekintélyek mögé bújás, arra a kiváló példára gondoltam, mikor arra hivatkoznak, hogy a Dalai Láma kijelentette, miszerint valóban a Föld szívcsakrája Dobogókő (sőt részletes írások is keringenek a neten a Dalai Láma aláírásával). Mármost nekem van egy filmfelvétel a Dalai Láma budapesti előadásáról, ahol feltették neki az erre vonatkozó kérdést. A felvételen látható, hogy Őszentsége előbb nem érti a kérdést, majd pedig kineveti a kérdésfeltevést és közli, hogy ez márpedig a butaságok közé tartozik. Egyértelműen közli, hogy a Pilis szívcsakraként való funkciójáról szó nincs, de megéri a kérdezőt, mert minden nép szereti magáról azt hinni, hogy kiemelt küldetése van a világban. A felvétel a You Tube-on is megtalálható. Érdekes a kommenteket elolvasni: a többsége felháborodik a Dalai Láma kijelentésén, mondván mit ért ő ehhez (?!), néhányan kioktatják a Dalai Lámát a csakrák természetéről (!), néhányan pedig egyszerűen lezsidózzák.

Egyes alternatív magyarságkutatások módszertanáról egy anekdota jut eszembe: elmegy az adóellenőr a Lakatos családhoz. Körülnéz, majd megkérdezi a családfőt: „Ön 20 éve munkanélküli. A fiai is, a lányai is, és az egész család segélyből él a nyilvántartások szerint. Ezzel szemben itt egy emeletes ház barokk bútorokkal, úszómedencével, pezsgőfürdővel és luxusautókkal. Miből tetszett ezt vásárolni?” A családfő így válaszol: „Kérem, én horgászni mentem a tóra, mert nem volt mit ennünk. Egyszer csak kifogtam egy halat, amelyik beszélni tudott. Azt mondta, hogy kívánhatok bármit, csak dobjam vissza a vízbe. Hát ezt kívántam...” Az adóellenőr kissé türelmetlenül: „Lakatos úr! Nem lehetne valami konkrét magyarázatot?” Mire a válasz: „Hát itt a ház, a bútorok, a medence, meg a többi. Nem elég konkrét ez?!”

Feldolgozandó irodalom:

Genetika és (magyar) őstörténet - Magyar Tudomány - Bálint Csanád

A történeti genetika és az eredetkérdés(ek)- Magyar Tudomány - Bálint Csanád

Archeogenetika és a honfoglalás kor népességtörténete – Magyar Tudomány – Mende Balázs Gusztáv

A DNS mint régészeti lelet – Magyar Tudomány – Raskó István